

cu o reală intuiție psihologică. În rolul Bărbatului, al comunistului matur, fost combatant în brigăzile din Spania, George Oancea, „în formă”, în ciuda unei destul de îndelungate și inexplicabile absențe de pe scenă, joacă cu pondere, izbutind să dea relief și farmec unor amintiri „din Spania” și referiri ultra-cunoscute la un scriitor bărbos... Nepotrivit distribuit în rolul unui tânăr utecist, nerăbdător să lupte cu arma în mână, Corneliu Coman compensează prin mișcare și nervozitate temperamentală datele biografice lineare, reușind în câteva momente să accelereze prin însăși simpla sa prezență ritmul acțiunii. Fata, personaj romantic, pată de culoare și element contrapunctic în economia acțiunii, a apărut în jocul Cătălinei Pintilie ușor crispată în actul I, redresându-se însă, în final, într-un moment de suspens dramatic interpretat cu convingere. Conducu cu dinamism, spectacolul Teatrului „Bulandra” aduce pe afișele buceștene piesa lui Radu Bădilă într-o lectură care tonifică textul.

Mira Iosif

Teatrul Mic

„CUM SE JEFUIEȘTE O BANCĂ”

de Samy Fayad

Comedia lui Samy Fayad, mai bine zis cele două tablouri (tabloul din casa familiei Agostino, pe deplin încheiat cu primirea scrumbiilor, și al doilea, jefuirea băncii, a căror singură unitate tracică o constituie, ca într-un serial, identitatea personajelor) prezentate succesiv în același spectacol, sînt un divertisment de factură polițistă în cea de-a

doua parte a lui, nelipsit de inevitabilele stridențe atunci cînd, spre finalul și așa prea lung, pretinde a ataca probleme filozofice sau sociale, și rămînînd dator cu multe răspunsuri spectatorului care ar vrea să pună legitime întrebări privitoare la verosimilul intrigii. Într-adevăr, cum poate ajunge cineva — și adormi peste noapte, transformîndu-l și în paracelis-arzător! — în seiful unei bănci, ar fi numai una din ele, iar singura soluție ca să nu respingi de plano totul este să accepți, dimpotrivă, totul și, ca atunci cînd, mergînd la operă, convii dinainte că oamenii își spun „bună ziua” sau „dă-te la o parte” cîntînd, să convii și aici ca acolo la ei, în Occident, contrar celor hănuite de prin „seriile negre”, întreg sistemul de securitate al băncilor e ca și inexistent, întocmai ca personalul de pază, de asemenea fie inexistent, fie total lovit de tembelism, de stai și te minunezi cum de mai trăiește populație indigentă în Italia, cînd orice șomer înarmat cu un clește patent își poate îndestula pe săturate poștele executînd împreună cu toată familia, un „hold-up” la banca cea mai apropiată de domiciliul său.

Punînd în scenă comedioara cu pricina, Mihai Berechet a „citit-o” tare, cît cuprinde. Nici unul din „cîrligele” străvechi, și verificate n-a fost neglijat: împiedicări și rostogoliri pe scenă, pantaloni fără curea care cad lăsînd să se vadă, alb, stratul vestimentar imediat inferior, o femeie însărcinată în luna a noua, a cărei protuberanță abdominală o împiedică să treacă printr-o trapă și care, în cele din urmă naște — e drept în culise, pe scenă răzbătînd numai primul salut adresat lumii acesteia de către proaspătul ei locatar — în sfîrșit, nici trucul cunoscut oricărui povestitor de anecdote — îl cunoștea și Anton Pann! — și anume că o snoavă povestită de un grec, de un ungur sau, respectiv, de un italian, cu accentul limbii sale, stîrnește musai risul, indiferent de hazul ei real. Remarcabilă — era să spun întristătoare — e risipa de vervă, de meșteșug, ba chiar de subtilitate, care s-a făcut în scopul realizării, susținerii, menținerii fără nici o clipă de răgaz a acestei cascade de umor gros, cu cert succes de casă. Și fără să vreau, m-am dus cu gîndul la un alt artist care și-a încercat odată rafinata subtilitate în făurirea acestui gen de umor: pesemne însă că trebuie să fii cu adevărat înzestrat cu geniu pentru a nu îngădui nici o clipă, așa cum nu îngăduie Creangă în *Povestea poveștilor*, ivirea senzației de vulgar sau de penibil.

„Cum se jefuiește o bancă” de Samy Fayad pe scena Teatrului Mic. Regia: Mihai Berechet. Decorul: Giulio Tincu.

Echipa de actori are în frunte pe Olga Tudorache (văduva Altavilla) pe care am pentru prima oară prilejul s-o văd exersându-se cu același succes în registrul comic; urmând desigur indicațiile regiei, domnia-sa a jucat la fel de „fortissimo”, păstrând totuși ca pentru sine — ca și, întrucâtva, Florin Vasiliu (Angostino) — un fel de zîmbet interior la adresa hohotelor de rîs pe care le stîmbește. O pasionată mamă și nevastă italiană, cu un puternic accent meridional a fost Tatiana Iekel (Regina). Un bun dozaj de matofeală și șiretenie a realizat Tudorel Popa (Bunicul). Păgubit de lipsa de sobrietate, care nu se potrivește distincției sale firești, a fost Dinu Ianculescu (Directorul). A mai apăsât pe pedala Arcadie Donos (Mastelone) și au mai interpretat Rodica Mandache (Giuliana) și Marin Benea (Tonino), toți nevoiți să se rostescă într-o limbă românească (traducerea Angela Ioan) afectată de supărătoare neconfonii și inelegante.

Interesant prin maniera lor contrastantă (dar parcă dînd astfel și mai puternie în vialeag lipsa de unitate dramatică dintre cele două tablouri), decorurile lui Giulio Tineu. În notă, costumele semnate Nelly Merola.

Cum spuneam, va fi un spectacol cu succes de casă. Mi se pare însă că, la fel ca melodrama din actuala stagiune a aceluiași

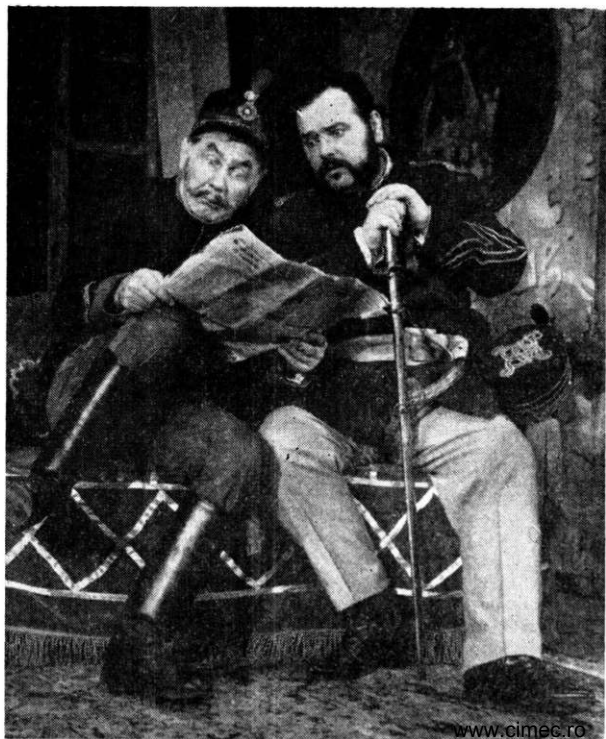

Olga Tudorache, Marin Benea și Florin Vasiliu

teatru, unui asemenea succes i-ar fi șezut mai bine vara, la Arenele Romane, și nu pe o scenă care ne răsfața cîndva cu mai alese satisfacții artistice.

Radu Albała

P.S. Cronicarul își cere scuze, dacă, ortografie sau ortografic, a stilit cumva numele personajelor: în seara premierei, programul de sală lipsea.

Fotocronică

Octavian Uleu (Jupin Dumitriche) și Marcel Segărceanu (Ipingescu) în „O noapte furtunoasă” de I. L. Caragiale, pe scena Teatrului de stat din Oradea. Regia: Mihai Raicu. Scenografia: Maria Hațegan-Birea.